

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Ο πατέρας του μικρού Γαβριήλ αγαπούσε πολ...

Η Άλιέττα, η μικρή γειτονοπούλα, άκουσε τις φωνές και τ...

Θα πέρασε πολλή ώρα που κοινούσε και νανούριζε τον μικρόν...

Αξάρνα, ένα ποδοβολητό άλογον τάραιζε την ησυχία της σκοτει...

Μά σέ λίγο είδε έναν άγνωστο, σκεπασμένο με μία πελερίνα και...

Η μικρή Άλιέττα τράμαξε. Μά άμείσως ο άγνωστος, με μία βαρειά κ'

Μικρή νανοούριστα, έδωσε το φανάρι του άμείσιού μου και δέν...

Κύριε, απάντησε φοβισμένη κάτως ή Άλιέττα, είμαι κ'

Ο άνθρωπος με την πελερίνα πλησίωσε στο παράθυρο και ψάχνοντας...

Πόσο φροντίζεις για τή μικρή γειτόνισσα, και ποσο τή τραγουδι...

Κι ή Άλιέττα του απάντησε με την άγρή άφέλειά της:

Κι άμείσως όλοι τή κορότσια της ηλικίας σου είνε στο χορό άπόψε...

Μά ξερετε, δέν είμαι άδιάντροπη, προκλητική, ούτε και φλύαρη...

Ναι, βλέπετε οι άνθρωποι έχουν καμιά φορά περιέργες αντιλήψεις...

Α! κίριε, ο καιρός αυτός δέν ήθελε άκόμα κ' ίσως νά μίν έβη ποτέ...

Ο άγνωστος δέν είνε τίποτε. Γόητρε ήσυχια. Τότε ή Άλιέττα άντελήφθη...

Δέν μπορεύτε να βρητε τή σπέρτα, κίριε; Όχι, μικρή μου γειτόνισσα...

Τότε θα τ' άρησανε στη σανίδα που είνε κάτω άπ' τή τζάκι. Θάβετε να σάς τή βρω έγώ, κίριε;

Όχι, άχι, μικρή γειτόνισσα. Μήν άρήσης τή μοιρό και ζήτησης. Κι ο άνθρωπος με την πελερίνα ήγχε με σιγαλό βήμα στο τζάκι...

Θά μού πής γιατί δέν είσαι χαρούμενη, μικρή γειτόνισσα; Γιατί είμαι όραφανή, κίριε, και ξέρω ποιά καλά τή είνε να κλάιν...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

Κι έγώ δέν είμαι καθόλου χαρούμενος. Ή δέν ήτανε σκοτάδι θάβλεπετε πώς άκόμα φωνή τή πένθημα ροίχα μου, άν κ' ο καιρός...

νε το σπίτι σας για ναβρω να νανοούρισω τον μικρό Ζοζι...

Μάλιστα γκίσιζε τή δοξία, βρίζεται ένα μεγάλο κάταστρο σπύ...

Α! τή ξέρο!... Κάθε μέρα πινώ άπό κεί. Είνε τή σπύ τού συμβολαιογράφου Φερνάνδου!...

Μάλιστα, έγώ είμαι. Περιεργό!... Νά μη γνωούσω τή τρέξιμο τού άλόγου σας!...

Κι όμως έγώ άμείσως γνωούσα τή γλυκειά φωνή σου!... Πότε θάρθης!...

Ντρέτομαι, κίριε, είνε ποιά κίσιση τή σπύ σας!... Κι όμως πρέπει ναβρω, μικρή Άλιέττα, γιατί και στή σπύ...

Επειτα από μικρή σιωπή, ή Άλιέττα ρώτησε: Άκόμα δέν βρίζατε τή σπύτα, κίριε;

Ναι, αήη τή φορά τή βρίζα. Άλλά θέλω να σοφ τή άκόμα πώς όταν περιεργίζε τον Ζοζι, να παρηγοήσε και μένα, άν σοφ μένη...

Ό! μά σεις είνε μεγάλες, κίριε!... Έγώ δέν ξέρο τραγουδιά που παρηγοούνε τούς άντρες!

Όταν οι άντρες έχουν λύπη στην καρδιά, γίνονται σαν μικρά παιδιά, Άλιέττα, Κι είμαι βέβαιος πώς ή λύπη μου θα κοιμηθή όταν μού τραγουδήσης τή τόσο όμορφα τραγουδιά σου με τήν γλυκειά φωνή σου!...

Μά, κίριε Φερνάνδε, έχω να κοιμηώ κ' άλλα παιδιά που κλάινε... Πρέπει να προτιμάς τή σπύ μου, μικρή Άλιέττα, γιατί είνε τή πιο δυστυχισμένο μέτα στο χορό!

Ακού είνε έτσι, θάρθω, κίριε Φερνάνδε! Μά θάχαω πετή την ήτοιμοή του τ' άλογο σας, να σάς περιεργή... Νομίζω πώς, αφού βρίζατε τή σπύτα, πρέπει ν' άνάψατε τή φανάρι σας και να πάτε σπύ σας!...

Είνε άργά κ' ο μικρός σας θ' άνησυχή!... Ναι, θα τ' άνάψω!... Μά δέν βρίζατε ότι είνε όμορφότερα να μιλούμε έτσι στο σκοτάδι!... Έξέ άλλω, δέν πρέπει να φοβόμαι μήν τήχη και σέ κακολογήσουν άν μάζ ιδούν τώρα μαζί ή όταν θάγχαω στο σπίτι μου, γιατί βήμα τον καλύτερο τρόπο να τούς κλάω να σωκίσουν.

Ποιόν; Νά σέ κλάω γυναίκα μου!... Κι ο κίριος Φερνάνδος δοξάισε ν' άνάψη ένα σπύτο. Κατακόκκινη από ντροπή, ή Άλιέττα τού φώναζε φοβισμένη:

Μήν άνάβετε άκόμα, κίριε Φερνάνδε, μήν άνάβετε άμείσως τή φανάρι σας!... Δέν θέλω να διττε τή πρόσωπό μου αήη τή στιγμή. Μήπως σέ φοβίξει ο κίριος μου, μικρή Άλιέττα;

Θά με φοβίξει τρομερά άν είσαστε φιλάργουος, άλλα ξέρω ότι ελέειτε τούς φτωχούς. Έ, τότε δέν μένει άλλο παρά τή θύ είμαι χήρος.

Ό, άχι, κίριε Φερνάνδε!... Τέτοια ιδέα δέν έβρασε να σάς περάσω άπ' τή μαυλό σας, γιατί ξερετε ποσο λατρεύω τή μικρά παιδιά. Είμαι μάλιστα ποιά εύτυχής, γιατί την ήμέρα κίλας τού γάμου μας θάχω ένα παιδιά, τή μικρά σας Ζοζι, τόν όποιο άμείσως θ' αγαπήσω. Τώρα, κίριε Φερνάνδε, μπορεύτε ν' άνάψατε τή φανάρι σας; ή κοκκινάδα μού πέρασε.

Αγαπημένη μου Άλιέττα, σ' εύχαριστώ για όλα που μού είνε. Μπορώ να ειπω στον Ζοζι ότι θα τού πάω μία όμορφη γκιούλα!... Καλύτερα είνε να τού πτε, δι θα τού πάτε μία μικρή μανουέλα!...

Αυτό είνε πώ αληθινό!... Και θα γίνη πραγματικώτης ποιά γρήγορα, καλή μου Άλιέττα. Γενά σου, λοιπόν, καλή άντάμοσι.

Καλή άντάμοσι, κίριε Φερνάνδε!... Μά, πώς; Φεύγετε χορός ν' άνάψατε τή φανάρι σας; Δέν έχω φανάρι!... ούτε κ' ήρα με τ' άμείσι. Ήραθα καβάλλα.

Τά σπύτα ήταν μία πρόφασι, είνε κάποιος συγχωρισμένος ο συμβολαιογράφος. Με συγχωρείς, Άλιέττα; Ναι, σέ συγχωρώ, για χάρη τού Ζοζι μας.

Κι εκεί, μέσα στο σκοτάδι, ο γερο-συμβολαιογράφος κ' ή μικρή πονύφιχη Άλιέττα φιλήθησαν θεομά, παθητικά στο στόμα!...

Μάλιστα, είμαι ο συμβολαιογράφος Φερνάνδος!...